

Sygn. akt I UO 2/11

POSTANOWIENIE

Dnia 9 sierpnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Iwulski

w sprawie z odwołania W. S.

przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w Ł.

o wysokość emerytury,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 sierpnia 2011 r.,

skargi ubezpieczonego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym

postanowieniem Sądu Najwyższego

z dnia 15 kwietnia 2010 r., sygn. akt I UK 54/10,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2009 r., oddalił apelację ubezpieczonego W. S. od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. z dnia 22 maja 2009 r., którym oddalono odwołanie od decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. z dnia 15 grudnia 2008 r. odmawiającej ubezpieczonemu ponownego ustalenia wysokości emerytury wojskowej oraz wypłaty kwot wyrównania tego świadczenia. Ponadto Sąd Apelacyjny zasądził od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu odwoławczym.

Postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2010 r., I UK 54/10, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej ubezpieczonego, wniesionej od

wyroku Sądu drugiej instancji, stwierdziwszy, że skarga ta jest oczywiście bezzasadna, bowiem ustawowa zmiana zasad waloryzacji emerytur wojskowych przez ich dostosowanie do zasad powszechnie obowiązujących nie odebrała ubezpieczonemu nabytego prawa do waloryzowania przysługujących mu dotychczas świadczeń, a jedynie zmodyfikowała na przyszłość sposób ich waloryzowania.

W dniu 22 czerwca 2011 r. (data nadania pisma w placówce pocztowej) ubezpieczony osobiście wniósł do Sądu Najwyższego skargę o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 87¹ § 1 i 2 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych (z przymus adwokacko-radcowski). Takie zastępstwo rozciąga się również na czynności procesowe związane z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowane przed sądem niższej instancji. W drodze wyjątku od tej zasady przymusu adwokacko-radcowskiego nie stosuje się jedynie w postępowaniu o zwolnienie od kosztów sądowych oraz o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego, a także wtedy, gdy stroną (jej organem, przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem) jest sędzia, prokurator, notariusz, profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, adwokat, radca prawny lub radca Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa.

Powyższe oznacza, że również w postępowaniu wywołanym wniesieniem do Sądu Najwyższego skargi o wznowienie postępowania strona powinna być reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego. Skoro przedmiotowa skarga nie została wniesiona z zachowaniem warunku przewidzianego w art. 87¹ § 1 k.p.c., zaś ubezpieczony nie wykazał, że należy do kręgu podmiotów wymienionych w art. 87¹ § 2 k.p.c., to wniesiony przez niego środek zaskarżenia należy uznać za niedopuszczalny (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2007 r., III UO 14/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 332).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy odrzucił skargę o wznowienie postępowania na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.